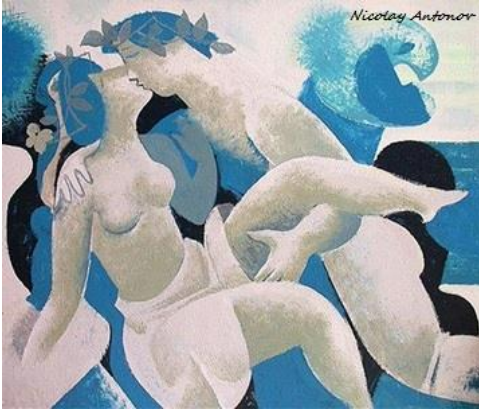

Khoảng Cách

Tạ Quang Khôi

Ngân kéo nhẹ tấm chăn mỏng phủ lên người, nhắm mắt lại để cố ghì giữ những giây phút khoái cảm còn đọng lại trong cơ thể. Nàng chưa muốn vào phòng tắm ngay vì sợ nước sẽ làm trôi mất những khoái cảm đó. Nàng nghe tiếng nước chảy ồ ồ trong đó, biết Phong đang tắm. Hôm nay, chàng có vẻ hơi vội vã, khác với những lần trước. Thường thường, sau cuộc ân ái cháy bỏng, chàng vẫn chưa chịu buông nàng ra ngay, dù đã thở dốc. Vòng tay chàng vẫn xiết cứng lấy nàng. Chính nhờ vậy, khoái cảm trong người nàng không tan biến ngay. Thỉnh thoảng, rất hiếm, chàng có thể tiếp tục lại cuộc vui, khi vừa đỡ mệt. Có lần, vì khoái cảm lên đến tột độ, nàng tưởng nàng đã đi vào hôn mê. Nhưng hôm nay, chàng phải về nhà sớm. Chàng cho biết Hương, vợ chàng, có triệu chứng bất thường, tim đập không đều, chàng không thể vắng nhà lâu được. Nàng thông cảm, không tìm cách giữ chàng lại. Tuy

nhưng nàng cũng thấy một chút buồn vương vấn trong lòng.

Nàng biết nàng không có ràng buộc gì với Phong. Cuộc tình của hai người chỉ căn cứ trên sự trao đổi. Mới đầu, hai người giao ước với nhau như vậy. Nhưng tình cảm của nàng mỗi ngày một thay đổi. Người đàn bà, nếu chưa sa xuống hạng bán thân, thì không thể dừng dừng mãi với người đàn ông đã ân ái với mình nhiều lần. Nàng biết Phong cũng không hoàn toàn dừng dừng với nàng. Sự quyến luyến dần dần đã hiện rõ. Hai người đã đi ăn tiệm với nhau sau những cuộc ân ái không còn là vụng trộm nữa, nhưng cũng chưa hẳn công khai.

Lúc chia tay, Phong đã ghì nàng chặt hơn và đã hôn lên môi nàng nồng nàn hơn. Chắc chắn là chàng đã yêu nàng. Vì thế, một hôm nàng đã đề nghị hai người chính thức lấy nhau. Phong có vẻ hơi ngỡ ngàng, rồi khẽ đáp:

- Em đã biết anh chưa thể bỏ Hương lúc này với bệnh đau tim nặng của cô ấy mà. Anh đã hứa với em là...

Nàng ngắt lời chàng:

- Thôi, xin anh đừng ca lại điệp khúc đó nữa.

Rồi nàng chán nản:

- Đến bao giờ thì anh rảnh...nợ?

Tiếng “nợ” làm Phong chột nhìn thẳng vào mắt nàng, tỏ vẻ khó chịu. Chàng như muốn nói một điều gì, nhưng cuối cùng lại im lặng, quay mặt đi. Nàng hiểu ngay rằng Phong vẫn còn yêu vợ tha thiết, nên không muốn coi Hương là “nợ”. Một chút xót xa, buồn tủi gợn lên trong lòng nàng. Cho đến bây giờ, Phong vẫn coi nàng như một sự trao đổi, dù tình cảm chàng dành cho nàng đã nồng nàn hơn trước nhiều. Vì thế, đã hơn một lần nàng muốn cắt đứt với Phong, nhưng vẫn chần chờ, lưỡng lự. Nàng biết nàng không thể trở thành một vị chân tu, gạt bỏ mọi quyến rũ vật chất. Xa Phong, nàng sẽ lại phải tìm người thay thế. Ai có thể sánh với Phong được? Chàng là người biết điều, kín tiếng và hiểu nàng và chiều chuộng nàng. Cái khuyết điểm của chàng – nếu coi là khuyết điểm – là mối tình chung thủy của chàng đối với Hương. Nhiều lúc thấy nàng tỏ vẻ sốt ruột, chàng lại khuyên nàng cố kiên nhẫn chờ đợi. Theo chàng, bất cứ một người chồng nào, có chút lương tâm, cũng không thể bỏ người vợ đang mắc bệnh trầm kha. Nàng không thể phủ nhận cái chân lý đó. Tự đáy lòng, nàng cũng không muốn cướp Phong của Hương. Thế mà có đôi lúc nàng vẫn cảm thấy sốt ruột. Tuổi nàng đâu còn trẻ trung để có thể chờ đợi lâu. Ngay Phong cũng đang tiến dần đến sự già nua. Chàng hơn nàng cả chục tuổi mà nay nàng đã xấp xỉ năm mươi.

Cuộc tình của hai người chỉ mới bắt đầu khoảng ba năm nay. Họ gặp nhau tại nhà chồng nàng, ông Học. Thoạt đầu, Phong cũng gọi nàng bằng cô, xưng em. Nàng ngượng ngùng, đỏ ửng mặt, bước vội vào nhà trong. Lúc khách về, ông Học hỏi nàng sao lại có vẻ thẹn thùng khi Phong gọi bằng cô. Nàng cho biết Phong trông già hơn nàng nhiều.

- Hừ, ông Học nói, dù nó già hơn em, nó vẫn là học trò của anh. Phải coi em như...sư mẫu.

Nàng phì cười:

- Anh cứ làm như truyện kiếm hiệp ấy.
Ông Học cũng cười.

Ngân thua chồng đúng một phần tư thế kỷ. Nàng gặp ông Học khi nàng còn dưỡng bệnh trong một nhà thương nhỏ về tâm thần. Nàng bị khủng hoảng thần kinh trong một chuyến vượt biên cùng người chồng đã bị hải tặc Thái Lan giết chết rồi ném xác xuống biển. Long, tên người chồng quá cố, và nàng vừa làm đám cưới xong thì miền Nam Việt Nam mất về tay cộng sản. Dù là sĩ quan, Long cũng không chịu trình diện để đi tù “cải tạo”. Hai vợ chồng nàng lén lút về miền Tây để tìm đường trốn ra nước ngoài. Sau nhiều lần bị lừa, vợ chồng nàng rút cục cũng lên được một chiếc ghe để vượt biên cùng hơn một trăm người đồng chí hướng. Nhưng khi sắp tới bờ biển Mã Lai, họ gặp hải tặc Thái Lan. Đàn bà, con gái bị hiếp ngay trước mặt chồng con. Long không nén được cơn giận khi thấy vợ bị mấy tên cướp thay phiên nhau hành hạ. Anh đã xông lên nắm cổ một tên đang nằm trên người Ngân. Anh quật nó xuống sàn ghe, định bóp cổ cho nó chết. Nhưng một tên cướp khác đã cứu bạn bằng một phát súng vào giữa gáy Long. Thấy chồng chết một cách tức tưởi, Ngân chồm dậy, định ôm lấy xác chồng. Nhưng mấy tên cướp đã giật lấy xác Long và ném xuống biển. Ngân hét lên một tiếng, rồi ngã xuống, mê đi. Lúc nàng tỉnh lại thì thấy mình nằm trong một bệnh xá. Từ đó nàng như người mất hồn, lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác. Rồi nàng cũng không hiểu tại sao nàng được đưa đến một bệnh viện tâm thần ở Mỹ. Nhờ sự chạy chữa tận tâm và thuốc men đầy đủ, nàng dần dần tỉnh lại, bắt đầu nhớ được một số việc trong quá khứ. Nàng được biết sau khi nàng mê đi, một tàu hải quân Mỹ bỗng xuất hiện ở xa. Bọn hải tặc hốt hoảng bỏ chạy. Hải quân Mỹ đã đưa những người tỵ nạn cộng sản tới Singapore, rồi chuyển họ về thẳng Mỹ. Nàng cũng được biết trong vụ cướp đó, hầu hết đàn ông trên ghe bị hải tặc giết rồi ném xuống biển, chỉ trừ mấy ông già. Từ đó, nàng căm thù người Thái Lan và nhất quyết không đụng tới sản phẩm của họ. Nàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy người Việt Nam không ai chê những sản phẩm đó mà nàng cho là, không nhiều thì ít, đã nhuộm máu người tỵ nạn Việt Nam.

Rồi một hôm, nàng gặp ông Học. Ông là một thành viên trong một hội từ thiện của Mỹ thường đến thăm viếng bệnh viện. Ông ngạc nhiên khi thấy có một bệnh nhân người Á Đông. Ông làm quen ngay và biết Ngân cũng là người Việt Nam. Từ đó, ngày nào ông cũng đến thăm Ngân để an ủi và giúp đỡ. Sự chăm sóc tận tình đã làm nảy sinh sự cảm mến giữa hai người. Ngân được biết ông Học đã góa vợ ngót hai chục năm nhưng vẫn ở một mình. Mặc dù tuổi tác quá chênh lệch, hai người càng ngày càng quyến luyến nhau. Tình yêu đã đến với họ khi Ngân được bệnh viện cho biết nàng đã hoàn toàn bình phục. Một đám cưới nhỏ được tổ chức một tháng sau đó. Khách khứa chỉ có một số rất ít bạn thân của ông Học và mấy người con của ông từ các tiểu bang khác bay về dự.

Ngân được sống rất hạnh phúc trong vòng tay của người chồng già. Ông khuyến khích nàng đi học lại để có một nghề vững chắc, bảo đảm cho cuộc sống tương lai. Ông không nói thẳng, nhưng nàng hiểu rằng tuổi ông đã cao, khó có thể sống lâu với nàng.

Cuộc đời tưởng cứ thế mà trôi, rất êm đềm, rất mãn nguyện. Bỗng một hôm, ông Học được tin một đứa cháu nội của ông bị chết trong một tai nạn xe hơi. Nó là đứa cháu gái mà ông thương yêu nhất trong tất cả các cháu của ông. Sau khi dự đám tang cháu, ông thay đổi hoàn toàn. Ông trở nên trầm lặng, suốt ngày ngồi bên cửa sổ nhìn về một chân trời xa xăm. Hình như ông quên có nàng bên cạnh. Nàng đã nhiều lần gọi chuyện, nhưng ông chỉ đáp một cách hững hờ, chẳng ăn nhập gì tới câu nàng hỏi. Và cũng từ đó, chuyện chăn gối vợ chồng hầu như bị quên lãng. Hơn một lần nàng cố gắng kêu gọi, hỏi thúc chồng, nhưng ông vẫn lạnh lùng, trơ như đá, chẳng có cảm giác gì.

Một đêm, khi nàng đang tìm cách làm sống lại dự tính trong người ông, thì ông bỗng thì thầm bên tai nàng:

- Ngân ạ, anh xin lỗi em. Anh không còn khả năng nữa. Anh đã phụ lòng em... Anh quá nông cạn, không biết nghĩ xa... Đáng lẽ chúng mình không nên lấy nhau... Em cần một người trẻ tuổi, xấp xỉ với em.

Ngân buông chồng ra, giữ im lặng một lúc khá lâu, rồi nghẹn ngào:

- Nghĩa là anh hết yêu em rồi?... Hết yêu mới... mới gán em với một người đàn ông khác...

Ông Học khẽ thở dài:

- Mình phải thực tế mới được, em ạ. Là con người bình thường, ai cũng phải được thỏa mãn mọi nhu cầu, cả tinh thần lẫn vật chất. Anh đã quá yêu em đến mù quáng để không nhìn thấy con đường xa. Hồi đó, anh chỉ mong được em làm vợ sau nhiều năm sống cô đơn. Anh không phải là một nhà chân tu để sống hoàn toàn chay tịnh. Khi gặp em, anh cũng bị nhan sắc của em quyến rũ. Hồi đó, cái vẻ ngơ ngơ, ngác ngác của em càng làm tăng nhan sắc em. Anh khó mà cầm lòng nổi.

Ngân ngắt lời chồng:

- Bây giờ em hết ngờ ngạc, hết quyến rũ, anh chán em?

Ông Học ghì vợ thật chặt trong vòng tay, hôn lên tóc nàng, nói:

- Đừng nghĩ xấu cho anh như vậy. Anh vẫn yêu em như xưa, bây giờ lại thương em nữa, vì em... vì em... lấy phải một người chẳng ra gì. Lỡ cả cuộc đời em.

Ngân bồng vung ra khỏi tay chồng, la lớn:

- Không, em không nghe anh nói bậy nữa. Không có gì gọi là lỡ hết. Em cũng yêu anh và rất mãn nguyện được làm vợ anh. Em cấm anh lái nhái nói những lời ngờ ngẩn ấy."

Ông Học khẽ thở dài, im lặng. Ngân bắt đầu thút thít khóc. Ông Học ngạc nhiên, luống cuống hỏi:

- Sao em khóc? Anh đã làm gì mà em khóc?"

Ngân vẫn khóc, nghẹn ngào hơn, không đáp. Ông Học nhẹ nhàng luồn tay qua gáy vợ, rồi kéo nàng vào sát người mình. Nàng cũng quàng tay ôm lấy lưng chồng. Nhưng hai người vẫn giữ im lặng. Rất lâu sau, ông rụt rè hỏi:

- Anh ngủ nhé?

Ngân nhõng nhẽo đáp:

- Không, em không cho anh ngủ. Phải ôm em một lúc lâu nữa cơ .

Ông cố gắng kìm tiếng ngáp, cười:

- Thì anh chẳng ôm em là gì đây.

Cơ buồn ngủ đã kéo hai mắt ông trĩu xuống. Đúng lúc đó, Ngân bồng buồng chồng ra, dướn người lên để hôn lên má chồng:

- Tội nghiệp cưng của em quá. Buồn ngủ không mở nổi mắt mà cũng cố chiều vợ. Thôi, em để anh ngủ, kéo mai anh lại khật khừ cả ngày.

Ông Học nói vội hai tiếng "*cảm ơn!*" rồi trở mình nằm nghiêng, bắt đầu ngáy khe khẽ. Ngân cũng xoay người quay mặt về phía khác, thở dài đánh thượt một tiếng. Nàng nhận ra mình lại thua một ván cờ khác trong cuộc đời này.

Ngân cố gắng xua đuổi những ý nghĩ vẩn vơ để tìm giấc ngủ, nhưng giấc ngủ không chịu đến với nàng. Tiếng ngáy của ông Học mỗi lúc một to hơn làm nàng hơi khó chịu. Nàng biết ông đã trở mình nằm ngửa, vì khi nằm ngửa ông há to miệng để ngáy. Nàng quay lại nhìn chồng. Dưới ánh sáng mờ mờ của một ngọn đèn đêm tận cuối phòng, nàng nhận ra vẻ già nua của ông Học. Từ ngày đưa cháu nội chết, ông không nhuộm tóc nữa. Và cũng từ ngày đó ông ít cười, những nếp nhăn từ đâu đã đến xâm chiếm cả gương mặt ông. Nàng chợt thầm tự hỏi: "*Trời ơi, sao chồng mình già thế này?*" Nhưng vừa tự hỏi xong, nàng đã giật mình và hối hận vì câu hỏi đó. Từ ngày yêu rồi làm vợ ông Học, nàng không bao giờ để ý đến sự già nua của ông. Thật ra, khi bắt đầu yêu nàng, ông cũng cố gắng mọi cách làm cho mình trẻ lại. Ông nhuộm tóc đều đặn, không bao giờ để chân tóc lộ màu trắng. Ông cười nói, bông đùa cả ngày tỏ ra mình còn trẻ trung. Rồi cái chết của con bé cháu nội làm mọi sự chấm dứt một cách đột ngột. Chỉ trong một thời gian ngắn, ông biến thành một ông lão hom hem, trông già hơn tuổi nữa.

Ngân lại nghĩ đến thân phận mình. Nàng đang ở cái tuổi ngoài bốn mươi, còn sung sức về nhiều phương diện. Sự đòi hỏi về thể xác không thể nén xuống một cách dễ dàng. Thỉnh thoảng nàng nhớ tới cái biến cố khủng khiếp trên ghe vượt biên tự nạn cộng sản. Nỗi kinh hoàng cho đến nay vẫn còn làm nàng rùng mình hoảng hốt. Nhưng có một điều rất lạ, nàng không làm sao hiểu nổi. Xen lẫn với nỗi kinh hoàng, đau đớn, nàng nhận thấy có một khoái cảm bồng trỗi lên rất mạnh trong lòng nàng. Cái khoái cảm đó đã làm người nàng co lại, quặn quại. Hai tay nàng bấu chặt lấy lưng tên hải tặc. Nàng thấy nó cười sảng sặc, tỏ ra rất khoái trá. Đúng khi hắn xiết cứng lấy thân nàng, nàng thét lên một tiếng lớn vì sự khoái cảm của cơ thể nàng đã đạt tới mức tột cùng. Có lẽ tiếng thét này làm Long lầm tưởng nàng đau đớn nên đã nhào vào cứu vợ. Chưa bao giờ, kể cả sau này ân ái với Phong, nàng được hưởng sự sung sướng cực độ như vậy. Nhưng nàng dẫu kín cái khoái cảm hiểm hoai đó tận đáy lòng. Đôi khi nghĩ lại, nàng còn tự thấy xấu hổ với chính mình. Có lúc nàng tự trách là sao lúc ấy nàng không chống cự quyết liệt để giữ tròn tiết hạnh của người phụ nữ Á Đông mà lại đầu

hàng, rồi đồng lõa, hào hứng ái ân với kẻ hiếp mình. Nhưng làm sao nàng có thể kiềm chế nổi bản năng thú vật đang bùng cháy như ngọn lửa rừng trong nàng lúc ấy. Làm vợ ông Học, nàng dựa vào ông nhiều về vấn đề tinh thần hơn là vật chất. Thỉnh thoảng nàng thầm nhủ với mình một cách vui đùa rằng ông Học chỉ là chén

cơm nguội trong cơm nguội còn cao. Phong tuy còn khỏe mạnh, đôi lúc làm nàng tưởng mê đi, nhưng vẫn còn thua xa tên hải tặc thứ ba.

Nằm nghĩ lan man, Ngân lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Phong từ nhà tắm ra, lay gọi nàng để từ biệt. Nàng hơi ngỡ ngàng, cứ tưởng mình đang nằm với chồng. Nhưng chỉ một vài giây sau nàng đã trở về với thực tế. Phong đã quần áo tề chỉnh, sửa soạn ra đi. Hắn cúi xuống, hôn nhẹ lên môi Ngân, rồi tiện tay kéo tấm mền mỏng phủ trên người nàng. Hắn bỗng khựng lại, trở mắt nhìn người tình, hỏi:

- Em vẫn chưa mặc đồ?”

Nàng thân nhiên đáp:

- Là vì em chưa tắm. Em đòi tắm chung với anh, anh không chịu.

Phong cười:

- Bị hôm nay anh vội. Mỗi lần mình tắm chung mắt cả tiếng đồng hồ.

Ngân phụng phịu:

- Thì em có dám trách anh đâu. Em biết anh bận...

Phong nhìn đồng hồ, rồi nói:

- Anh về nhé.

Nói xong, hắn định bước đi liền. Nhưng Ngân níu tay hắn, hỏi:

- Bao giờ thì mình lại gặp nhau?

Phong đáp nhanh:

- Cứ như mọi khi, thường lệ...

Ngân thốt kêu:

- Nghĩa là cả tuần nữa?

Rồi nàng tiếp bằng một giọng nửa đùa nửa thật:

- Bữa nay, anh vội về, bỏ rơi em quá sớm, em coi như chúng mình chưa gặp nhau. Em chưa đã. Anh phải thường cho em buổi khác.

Phong phì cười:

- Em chơi trò bắt bí anh, phải không? Để anh nghĩ coi...Ngày mốt em có rảnh không?

Ngân vui vẻ:

- Với anh, ngày nào em cũng rảnh hết. Em sẽ kêu ra sở báo tin ngày đó em bịnh.

Phong gật đầu:

- Thế thì được !

Ngân chờ nghe tiếng máy xe hơi của Phong nổ bên ngoài mới uể oải ngồi dậy, quơ đồng quần áo dưới đất, bước vào phòng tắm. Dù không bằng lòng với sự vội vã của người yêu, nàng cũng cảm thấy khoan khoái trong người. Từ ngày Phong và nàng yêu nhau, nàng lại thấy yêu đời trở lại. Phong đã cố gắng cho nàng những khoái cảm mà nàng thèm muốn, mà người chồng già của nàng không đủ khả năng đem lại cho nàng. Vào những ngày gần đây, dường như ông Học đã lờ mờ biết chuyện vụng trộm giữa nàng với người học trò cũ của ông. Nhưng ông không hề tỏ ra ghen tuông hay tức tối. Ông thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Đôi khi nàng tự hỏi: "Hay là anh ấy đang âm mưu một việc gì?" Nhưng mối lo ấy chỉ thoáng qua trong lòng nàng rồi tan biến ngay.

Để cho những tia nước ấm tưới lên bộ ngực còn căng cứng vì chưa một lần sinh nở, nàng nghe nhột nhột toàn thân. Nàng nhớ tới bàn tay Phong nhiều lúc rất thô bạo, nhưng sự thô bạo ấy chỉ làm nàng yêu hắn hơn. Cũng có lúc bàn tay ấy lại nhẹ nhàng mơn trớn, đưa hồn nàng chơi vui, lênh đênh trong một khoảng không gian mờ ảo tràn đầy những điệu nhạc êm dịu, nồng nàn. Trong niềm hạnh phúc bao la ấy, nàng thầm cảm ơn Trời Phật đã đưa Phong đến cho nàng.

Ngân không sao quên được cái ngày Phong nhìn nàng bằng đôi mắt thèm muốn. Hôm ấy, hắn đến thăm ông Học, nhưng ông không có nhà. Hắn gọi điện thoại báo trước cuộc viếng thăm, dù biết ông đi vắng, hắn cũng tới để trao một gói quà mà người ta nhờ hắn chuyển. Ngân bắt đắc dĩ phải tiếp hắn. Khi nàng cúi xuống rót nước ngọt vào một cái ly trước mặt hắn, nàng bỗng thấy đôi mắt hắn chau hấu nhìn vào ngực nàng. Nàng có thói quen ở nhà chỉ mặc một bộ bà ba mỏng và bên trong không có đồ lót. Nàng bỗng đỏ bừng mặt vì thẹn, luống cuống suýt làm rơi chai nước ngọt. Hắn vội đưa tay ra đỡ lấy chai. Không biết vô tình hay cố ý, hắn nắm lấy tay nàng. Sự đụng chạm đó làm nàng khẽ rùng mình. Nàng nghe toàn thân nóng ran. Đã từ lâu nàng

không được tiếp xúc với da thịt đàn ông, dù đêm đêm nàng vẫn nằm cạnh người chồng già lạnh lùng. Để dấu sự xúc động chợt đến qua sự đụng chạm bất ngờ đó, nàng vội bước vào nhà trong. Phong chờ một lát không thấy nàng trở ra, nói vọng vào để từ biệt. Nàng cũng không dám trả lời vì sợ giọng nói của mình lúc ấy sẽ phản bội mình. Từ hôm đó nàng thường nghĩ tới Phong, dù nàng đã tìm mọi cách để quên đi.

Một tuần lễ sau vụ đụng chạm đó, Phong bỗng đến đón nàng vào giờ tan sở. Trông thấy hắn đứng chờ bên lề đường, nàng vừa mừng vừa ngạc nhiên vừa lo sợ. Nàng không biết nên lái xe chạy thẳng hay ngừng lại. Như hiểu tâm trạng của nàng, hắn bèn đứng giữa lối đi để chặn xe nàng. Nàng luống cuống đạp thắng gấp. Hắn nhõn miệng cười, bước đến bên nàng, nói:

- Cô Ngân, cô để xe lại sở. Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Không để nàng từ chối, hắn năn nỉ:

- Chuyện rất cần...

Nàng rụt rè:

- Nếu cần thì...thì ông nói ngay đi.

Chuyện hơi dài, cần phải có thì giờ.

- Nếu vậy, mời ông lại nhà, có cả nhà tôi...

Hắn gật:

- Không, tôi muốn nói với riêng cô thôi. Tôi mời cô đi ăn tối nay.

Tuy trong bụng, nàng vui như mở cờ, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ khó khăn:

- Tôi không quen đi ăn ngoài nếu không có nhà tôi.

Hắn bỗng nhìn về phía sau xe nàng, nói nhanh:

- Sắp có xe ra, cô phải trở lại bãi đậu ngay đi kẻo cản trở lưu thông.

Nàng vội vàng nghe lời hắn. Sau khi lùi xe vào chỗ cũ, nàng ngược nhìn hắn, hỏi:

- Rồi sao nữa?

Hắn nhõn miệng cười thật tươi. Nàng thăm nhủ: "*Chàng này cũng khá bảnh trai đấy chứ!*" Hắn mở cửa xe nàng, rồi có giọng thân mật:

- Xin cô khóa xe lại cẩn thận rồi đi theo tôi.

Suy nghĩ vài giây, nàng đáp:

- Để tôi gọi về nhà nói rằng tôi có mấy cô bạn Mỹ rủ đi ăn. Thỉnh thoảng cũng có như vậy.

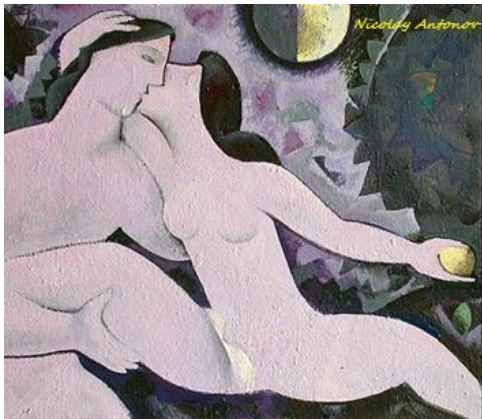
Khi nàng trở vào sở để gọi điện thoại, Phong rất mừng. Hắn không ngờ hắn thành công nhanh như vậy.

Từ đó, hai người thỉnh thoảng lại đi ăn với nhau. Rồi một hôm vào cuối tuần, Phong rủ Ngân đi chơi xa. Đêm hôm đó, hai người đã ngủ với nhau trong một Motel. Nàng đã tìm lại được sự khoái cảm mà nàng thiếu thốn từ lâu nay. Phong cũng cho biết hắn đã phải sống như một nhà tu kể từ ngày vợ hắn bị bệnh tim nặng. Hắn sợ tim vợ hắn ngừng đập khi hai vợ chồng đang ân ái. Hắn cũng thú thật hắn đã một vài lần tới các ổ điếm khi không còn chịu nổi nữa. Nàng phì cười:

- Anh nói anh sống như một nhà tu, khi vô ổ điếm anh có tu không?

Hắn không trả lời đúng câu hỏi của nàng, mà hỏi lại:

- Bộ em tưởng mấy người đi tu không ngủ với đàn bà?

Thế là cả hai cùng cười phá lên. Đến sáng, trước khi ra về, hai người còn quấn quýt lấy nhau nhiều lần nữa. Họ cùng lấy làm thỏa mãn, hề hả sau nhiều ngày phải "chạy tịnh" bất đắc dĩ. Thoạt đầu, họ không tính đến chuyện ở với nhau lâu dài, thành một đôi vợ chồng chính thức, vì cả hai còn đang bị kẹt. Họ thỉnh thoảng gặp nhau để bù đắp cho nhau cái mà hai người cùng thiếu thốn. Nhưng tình cảm giữa họ lớn lên dần. Rồi họ bắt đầu thấy cần có nhau. Hầu như ngày nào họ cũng phải gặp nhau. Phong tìm thuê được một căn phòng đủ tiện nghi rất gần sở của Ngân. Cứ có chút giờ rảnh, hai người lại hẹn gặp nhau ở căn phòng này.

Ngân không biết Phong đã dối vợ như thế nào khi hai người hẹn ngủ đêm với nhau. Riêng nàng, lúc đầu nàng còn tìm cách này cách nọ, viện dẫn chuyện sở, chuyện bạn bè, làm ăn. Nhưng sau nàng thấy chồng thờ ơ với chuyện nàng vắng nhà thường xuyên, thì nàng cũng không cần trình báo cho ông rõ nữa. Nàng cứ tự tiện đi về. Ngay cả vấn đề ăn uống ông cũng không làm phiền nàng. Ông tự lo lấy hết. Thật ra,

ông ăn cũng chẳng bao nhiêu. Một nồi cơm nhỏ mà có khi ông để lay lút cả tuần mới hết. Đồ ăn thì vài miếng thịt kho mặn, một chén tôm rang, hoặc một khúc cá chiên đủ ăn cho một tuần. Đôi khi, cảm thấy mình đối xử quá tệ với chồng, Ngân vội chạy ra chợ tìm mua mấy món mà ông vẫn thích để nấu nướng cho chồng. Thấy nàng lúi húi bận bịu dưới bếp, ông Học lại nói:

- Em đừng để ý tới anh. Hãy đi lo công chuyện của em đi. Anh giản dị lắm, ăn uống thế nào cũng được. Tuổi anh đâu có ăn được nhiều.

Nàng nhìn chồng, lo lắng nói:

- Ăn ít quá, không đủ chất bổ, lỡ bệnh thì còn khổ hơn.

Ông nhún vai:

- Tuổi anh chết cũng là vừa rồi.

Nàng nhăn mặt:

- Chỉ nói bậy!

Ông bỗng có giọng xa xôi:

- Em nên lo thân em thì hơn. Đòi anh coi như xong rồi.

Nàng đoán ông đã biết chuyện nàng ngủ với Phong, người học trò cũ của ông.

Một hôm khác, sau khi nàng đi chơi liên mấy ngày đêm cuối tuần với Phong, ông bỗng hỏi:

- Bệnh tim của vợ Phong có bớt chút nào không?

Nàng ngẩn ra mắt mấy giây, cố lấy giọng bình tĩnh đáp:

- Em cũng không biết nữa.

Ông thần nhiên hỏi tiếp:

- Em không hỏi Phong à?

Nàng thật sự lúng túng, không biết trả lời sao. Nàng cúi đầu nhìn xuống đất, nghe mặt nóng bừng. Cùng một lúc, nàng thấy có nhiều cảm giác trong lòng, vừa xấu hổ vừa bức tức vừa sợ hãi. Dường như hiểu được tâm trạng vợ lúc này, ông Học đổi đề tài:

- Công việc sở của em vẫn bình thường? Em phải nhớ một điều rất quan trọng là ở Mỹ, job đứng hàng đầu. Đừng bao giờ để bị đuổi sở.

Nàng đáp khẽ:

- Dạ, em biết."

Ngân bỗng nhớ ra rằng mình tắm đã hơi lâu. Nàng vội tắt nước rồi lau khô người. Không đầy năm phút sau, nàng đã sẵn sàng ra về. Trước khi mở cửa, nàng lấy một tấm gương nhỏ để soát lại mặt một lần chót. Nàng bỗng nhận ra nàng chưa trang điểm. Mũi không tý son nào, má không phấn hồng. Nhưng cái vẻ mộc mạc đó khiến nàng có cảm tưởng mình trẻ hẳn lại. Nàng thầm nhủ:

Ồ, về nhà, cần gì trang điểm. Anh ấy từ lâu có thêm đề ý đến nhan sắc mình đâu.

Ngân ngạc nhiên khi thấy ông Học dường như đang chờ đợi nàng. Ông nhìn nàng, lo lắng hỏi:

- Em bệnh hả? Trông em có vẻ nhợt nhạt.

Bỗng được chồng săn sóc, nàng cảm động đến ngẩn người, rồi tươi cười đáp:

- Không. Em đâu có bệnh. À, chắc tại em không trang điểm nên anh tưởng nhợt nhạt.

Ông vui vẻ:

- Thế thì tốt....Em có đói không? Ăn uống xong, anh có chuyện muốn bàn với em.

Nàng hỏi lại ngay:

- Chuyện chi vậy, anh?

Ông cười nhẹ:

- Thì cứ ăn uống cho no đi đã. Cũng chẳng có gì quan trọng.

Nàng lắc đầu:

Em không đói. Em muốn nghe chuyện anh ngay cơ.

Ông Học bỗng nghiêm mặt, giữ im lặng. Nàng chờ đợi một lát, rồi sốt ruột hỏi:

- Sao anh không nói?

Ông ngập ngừng:

- Anh muốn bàn với em về chuyện tương lai. Anh đã... đã làm mọi thứ cần thiết để lo cho em.

Nàng ngạc nhiên:

- Lo tương lai cho em? Thế nghĩa là làm sao?

Ông đáp:

- Anh sẽ từ từ nói hết cho em rõ.

Nàng càng nóng bụng hơn, thúc:

- Anh từ từ quá làm em muốn điên lên đây nè.

Ông mỉm cười, có giọng trách:

- Em hồi này nóng nảy quá. Chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi, có lớp lang hẳn hoi. Em muốn biết hết chuyện thì đừng có ngắt lời anh.

Nàng không dám hối thúc nữa, im lặng chờ đợi. Như muốn thử lòng kiên nhẫn của nàng, ông rót nước trà, uống từng ngụm nhỏ. Nàng chỉ nhìn ông mà không dám lên tiếng. Sau khi đặt tách nước xuống, ông bắt đầu:

- Anh vừa nhờ luật sư làm thủ tục ly hôn...

Ngân bỗng nhảy chồm lên:

- Anh nói sao? Anh tính bỏ em?

Rồi nàng gào lên:

- Không, anh không thể bỏ em.

Ông nhìn vợ bằng đôi mắt ngạc nhiên. Ông không hiểu tại sao Ngân lại phản ứng một cách kỳ lạ như vậy.

Ông ôn tồn hỏi:

- Vậy em muốn gì bây giờ?

Nàng cúi xuống, ôm mặt. Hai vai nàng bắt đầu rung nhẹ. Nàng cảm thấy nhục nhã, ê chề. Nàng sẽ bị chồng bỏ vì tội ngoại tình. Rồi những người quen biết sẽ đứng về phía ông Học, phỉ nhổ nàng, coi nàng là một con đàn bà trác nết, một con dâm phụ. Có ai hiểu cho hoàn cảnh của nàng không? Nàng cũng chỉ là một con người với mọi đòi hỏi, cả vật chất lẫn tinh thần.

Chờ lâu, vẫn thấy vợ im lặng, ông Học nhắc lại:

- Vậy bây giờ em muốn gì?

Nàng ngược lên nhìn chồng bằng đôi mắt đỏ hoe, ướt đẫm, lác đàu, nhưng không thốt một lời. Trước vẻ đau khổ của vợ, ông cũng nghe lòng xao xuyến. Ông buồn bã nói:

- Dầu sao mình cũng không thể kéo dài cuộc sống này mãi. Thế nào cũng phải một lần giải quyết dứt khoát. Anh muốn trả tự do cho em...

Ngân không thể nghe thêm được nữa, vùng chạy về phòng, nằm vật lên giường, úp mặt vào gối, nức nở khóc. Nàng thấy tủi nhục hơn đau khổ. Nhưng tự đáy lòng, nàng thầm công nhận chồng đã xử sự đúng. Làm thế nào bây giờ? Nàng không thể vừa ăn nằm với Phong gần như công khai vừa làm vợ ông Học được. Nàng phải chọn một trong hai con đường. Hoặc là phải chấm dứt chuyện ngoại tình hoặc là trở thành người vợ nhỏ không hồn thú của Phong cho đến ngày vợ hấn qua đời. Lẽ ra nàng phải có sự lựa chọn đó từ lâu. Nhưng nàng coi thường chồng quá, tưởng có thể qua mặt ông được. Ông là người hiền lành, rộng lượng nhưng không đến nỗi ngu dần.

Ngân cho rằng nàng phải có một quyết định trước khi chồng nàng đưa nàng ra tòa. Con đường duy nhất, nàng nghĩ, là nàng phải bỏ đi. Nhưng, nàng lại nghĩ, bỏ đi là dấn thân vào một cuộc phiêu lưu khác. Trong cuộc phiêu lưu mới này nàng sẽ rất cô đơn. Tất nhiên nàng không thể, hay không muốn, trông mong vào sự giúp đỡ của ông Học, dù nàng biết ông sẵn sàng. Nàng bỏ đi là để trốn tránh ông, dứt khoát với hiện tại, không thể lại níu lấy ông. Còn Phong? Hấn sẽ giúp gì được nàng trong khi hấn còn vướng bà vợ bệnh hoạn? Và lại, ngay từ đầu, hai người ngầm giao ước sự lén lút ăn nằm chỉ là một sự trao đổi cho một nhu cầu thể xác, dù sau này tình cảm của nàng đối với hấn có đổi khác. Rút cục, nàng vẫn thấy nàng cô đơn trong cuộc phiêu lưu sắp tới. Cứ nghĩ rằng mình sẽ ra đi với hai bàn tay trắng, bỏ lại hết cho chồng, nàng cũng thấy sợ. Nhưng bỗng nàng nhớ tới cuộc vượt biên ty nạn cộng sản năm nào. Đó mới đúng là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Một con thuyền gỗ nhỏ chở hàng trăm người lên đênh giữa biển cả. Chỉ một con sóng lớn cũng có thể lật úp con thuyền và chìm vào lòng biển hơn trăm con người, làm mồi cho cá. Vậy mà ai cũng vui vẻ chấp nhận. So sánh với cuộc phiêu lưu dự tính sắp tới, nàng bỗng hết cả lo sợ. Ông Học đã sửa soạn đầy đủ cho nàng để nàng có thể đối phó với cuộc sống trước mặt. Thế là nàng lấy lại được bình tĩnh, đủ sáng suốt để tính tới chuyện tương lai.

*****

Từ ngày Ngân bỏ đi biệt tăm, ông Học rất buồn. Có lúc ông hồi hận đã nói chuyện ly hôn với nàng. Sự thiếu vắng nàng đã giúp ông nhận rõ rằng ông còn yêu nàng tha thiết. Căn nhà bỗng trở nên trống rỗng, lạnh lẽo. Hình bóng cô vợ trẻ, xinh đẹp vẫn mường tượng ra vào đâu đây. Đôi lúc tiếng gió thoảng ngoài cửa sổ, tiếng chim hót trong vườn cũng làm ông giật mình ngỡ tiếng nàng gọi, ngỡ giọng nàng cười khúc khích khi đùa vui với ông ngày nào. Những ngày ấy bỗng đã thành dĩ vãng, chỉ còn là những âm vang trong tim ông. Ông đã dò hỏi khắp nơi, nhưng không ai biết nàng hiện ở đâu, kể cả sở làm cũ của nàng và Phong. Sở cũ của nàng chỉ biết nàng gọi điện thoại xin nghỉ việc, nghỉ hẳn. Người ta cũng cho biết nàng gọi từ một tiểu bang khác xa xôi. Nhưng họ không cho ông biết tên tiểu bang ấy vì họ đã hứa giữ kín cho nàng. Trong khi đó, Phong tránh mặt luôn, có lẽ vì xấu hổ với người thầy cũ.

Rồi thời gian trôi nhanh. Ngót nửa năm sau ngày Ngân bỏ đi, ông Học bỗng nhận được một giỏ hoa hồng đúng vào ngày kỷ niệm sinh nhật của ông. Hơn ba chục bông hồng hàm tiếu đỏ thắm và một tấm thiệp với hàng chữ nắn nót của Ngân:

“Em lúc nào cũng yêu Anh và chỉ yêu có Anh thôi

TQK
Virginia, tháng 10, 1999